

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...], w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o wysokość emerytury, oddalił apelację wnioskodawczyni B. W. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 19 lutego 2015 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 5 marca 2014 r., dotyczącej waloryzacji świadczenia emerytalnego. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji jak i ich ocenę, według której „roszczenie to jest bezzasadne, ponieważ prawidłowość dokonanej waloryzacji nie budzi wątpliwości”.

Od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł skargę kasacyjną, zaskarżając go całości i zarzucając naruszenie przepisów procesowych – art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. przez „powołanie się w uzasadnieniu wyroku na powagę

rzeczy osądzonej do wydanych uprzednio decyzji organu rentowego w sprawie wysokości należnego wnioskodawczym świadczenia emerytalnego i wydanych w tym przedmiocie prawomocnych wyroków Sądu”, art. 328 § 2 k.p.c. przez „brak dokładnego wskazania oraz wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku podstawy prawnej wyroku wraz ze szczegółowymi wyliczeniami w zakresie spornej wysokości świadczenia emerytalnego oraz oparcie orzeczenia wyłącznie na ustaleniach i uzasadnieniu dokonanych przez sąd pierwszej instancji”, oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez „brak kompleksowego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, które wyznaczają nie tyle sam wniosek, co jej treść i wywód”. Pełnomocnik wniósł o „uchylenie postanowienia Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania”, wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby

dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Wobec sformułowanego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej zarzutu, że „Sąd pierwszej instancji, a uprzednio organy rentowe wydawały decyzje odmowne, nie zwalnia Sądu drugiej instancji z obowiązku dokonania przez ten Sąd samodzielnej wykładni zastosowanych przepisów prawa materialnego”, należy zauważyć za Sądem pierwszej instancji, iż Sąd Okręgowy w W. już rozpatrywał odwołania wnioskodawczyni od wydanych przez organ rentowy decyzji waloryzacyjnych. Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy odrzucił prawomocnie odwołania wnioskodawczyni od decyzji waloryzacyjnych z dnia 8 marca 2001 r. i 21 stycznia 2010 r., oraz oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z dnia 6 marca 2013 r. W ocenie Sądu Najwyższego, w istocie wnioskodawczyni nie kwestionuje sposobu waloryzacji emerytury, lecz wysokość przyjętej podstawy wymiaru świadczenia, co nie jest przedmiotem zaskarżonej decyzji. Tym samym, jak słusznie zauważył Sąd drugiej instancji, wnioskodawczyni w istocie „zmierza do wzruszenia wydanych uprzednio decyzji organu rentowego, którymi ustalono wysokość należnego jej świadczenia”. Także wskazywany w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „społeczny wymiar sprawy, zasady współżycia społecznego, wiek wnioskodawczyni, charakter spornego świadczenia”, nie świadczą o oczywistym naruszeniu prawa, wobec czego skarga kasacyjna nie spełnia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

aw